

[Larsen-Badse.]

denne Sal, som vil dyrke Roer, naar denne Anmærkning er vedtaget, og efter at have skældt ud og raset i nogle Maaneder vil tage den eventuelle Favør, der tilkommer dem efter denne Anmærkning; jeg ved intet bestemt derom. Man kan rejse en saadan Agitation, men den Foranstaltning, man vel nok paa Bunden af sit Hjerte eller sin Sjæl mener er nødvendig, bliver gennemført alligevel.

Selve Problemet var det ærede Medlem Hr. Kyed aldeles ikke inde paa. Hvad er Problemet? Og hvorledes ser man paa det i Landbrugskredse? Jeg har liggende for mig Referatet af en Tale, der blev holdt af en saa prominent Landmand som Godsejer Moesgaard-Kjeldsen den 7. Marts; Referatet findes i „Kalundborg Dagblad“. Godsejer Moesgaard-Kjeldsen er et tidligere fremragende Medlem af dette Ting og er, saa vidt jeg ved, endnu i Øjeblikket i Partiet Venstre, han er persona grata hos den nu afgaaede Statsminister; han har Fingern paa Pulsen og kender den Stemning, som rører sig i Landbruget. Jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til at citere nogle Linier. Hr. Moesgaard-Kjeldsen udtalte paa dette Møde:

„Naar vi fra Sukkerproduktionen, der giver Underskud, gaar over til Byg, der kan balancere“ — dette er altsaa sagt den 7. Marts — „bliver der betydelig mindre for vore Medborgere udenfor Landbruget at bestille, og meget standser. Har De Roebaner, Privatbaner o. s. v., eller faar De Arbejdsløshed i Deres Kommune, ja, saa kommer De alligevel til at betale det Underskud gennem Skatter og Tilskud; jeg vil slet ikke tale om Havnebyerne, hvor der har været Virksomhed af den Slags, og denne saa standser.

Før har en Landmand sagt: Det kommer ikke mig ved. Men dette gælder ikke mere; dertil er det moderne Samfund alt for sammensat.

Vi er i Baad sammen, og kan vi uden at skade vore egne Interesser hjælpe de andre, bør vi gøre det. Jeg har forklaret, at vi taber, enten vi bliver ved eller vi holder op i Øjeblikket, og vi tjener vore Medmennesker ved at fortsætte.“

Og saa fortsætter Godsejeren lidt længere nede:

„Vi beder ikke om Toldbeskyttelse eller Forhøjelse, men jeg synes ikke, vi behøver at være saa store paa det at sige nej, hvis der rækkes os en Hjælp i den vanskelige Tid i Form af en bevægelig Afgift.“

Godsejeren regner altsaa med en bevægelig Afgift. Dette er praktisk set en Umulighed, men der ligger dog ikke i Godsejerens Udtalelser noget om, at Støtte af nogen Art vilde han ikke have, hvis det ikke blev en bevægelig Afgift. Og jeg skal tillade mig at citere for Dem et lille Afsnit af et Referat fra et Venstremøde paa Lolland. Det var den 15. Marts, og det refereres saaledes i „Lolland-Falsters Folketidende“, Venstrebladet. Hr. Landstingsmand Nielsen, Lille-ring, var dernede og talte ved denne Lejlighed, og jeg kan se, at der staar noget om, da Estrup vilde lokke Bønderne med Korn-told og al den Slags Ting, og det ender naturligvis med, at han ganske som Pilatus vasker sine Hænder paa Venstres Vegne, fordi man har holdt sig fra al den Slags Ting til Dato. Han bliver takket varmt, men saa staar Sogneraadformand, Gaardejer Alfr. Christensen, Radsted, op, og han siger følgende efter dette Referat:

„Jeg kan ogsaa slutte mig til Landstingsmanden i det foreliggende Spørgsmaal. Et Erhverv bør ikke understøttes af Staten, det kan faa farlige Konsekvenser, men“

— og saa er der en meget lang Tankestreg i det Referat —

„for os, som bor tæt ved en By med Sukkerfabrik, vil et andet Spørgsmaal komme frem, hvis Sukkerroedyrkingen ophører, og det er Arbejderspørgsmaalet. Kan vi vente, at de Kommuner, som lider under dette Forhold, kan faa Statsstøtte?“ Herpaa svarede Landstingsmanden altsaa efter at have vasket sine Hænder i Folkets Paasyn, som jeg sagde Dem før,

„at det var et Spørgsmaal, som det ikke var muligt at tage Stilling til i Øjeblikket, da Sagen endnu ikke var blevet aktuel“.

Se, det er Røster, der kommer udefra, fra Folk, som er i Stand til at se igennem og se forbi det partipolitiske, og derfor er det, jeg tillader mig at citere denne Sogneraadformand, der er en meget anset Mand og en udmærket dygtig Kommunalmand: han har fat paa det centrale i Spørgsmaalet. Og det centrale i Spørgsmaalet, det er jo ikke Anmærkningen paa Finansloven, om jeg saa maa sige, det centrale i Spørgsmaalet, det er netop Beskæftigelses-spørgsmaalet, det er netop dette, om der fra Staten bør foretages nogen som helst Foranstaltning for at opretholde en Produktion, der dækker Hjemmeforbruget af et vigtigt Næringsmiddel, som vi meget let er i Stand til at dække.

Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at det